

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Mráкотou v právní věci žalobce **Mgr. J. O.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. března 2010 č.j. KUOK/31275/2010, **ve věci dopravního přestupku**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 25. března 2010 č.j. KUOK/31275/2010 se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2010, č. j. KUOK/31275/2010, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I.

stupně“) ze dne 5.1.2010, č.j. 2009/20338/DOP, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném a účinném k 1.9.2009 (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 1.9.2009 v době kolem 12:25 hod. v Přerově na ulici Palackého při odbočování z ulice Komenského při řízení motorového vozidla tovární značky Fiat Panda, registrační značky X, držel v ruce telefonní přístroj, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění platném a účinném k 1.9.2009 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Magistrátem byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.700,- Kč, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil rozhodnutí magistrátu ve výrokové části o uložení pokuty dle § 22 odst. 9 v souladu s § 13 odst. 2 zákona o přestupcích na uložení pokuty dle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích a dále rozhodl tak, že „Ostatní části výroku rozhodnutí odvolatele zůstávají beze změny a potvrzují se“. Současně se žalobce domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce vytýkal, že již v průběhu řízení před správními orgány namítal, že po celou dobu řízení vozidla netelefonoval, ani nedržel v ruce telefonické hovorové zařízení a výpovědi svědků-policistů P. a K. jsou nepravdivé a účelové. K tomu navrhl ve správním řízení důkaz provedením výsledku dalších svědků, neboť jedinými podklady, na základě nichž správní orgány rozhodly, byly jen svědecké výpovědi policistů, kteří měli na jeho postihu zájem. Jejich výsledky byly vedeny povrchně a nepodávají věrný obraz průběhu skutkového děje, neboť ve sporných částech byla zaprotokolována jen obecná rovina jejich výpovědí. Pokud by se totiž správní orgán zaměřil na konkrétní části skutkového děje, musel by usoudit, že policisté v takovém rozsahu s ohledem na údajné místo spáchání přestupku jeho osobou nemohli svými smysly daný děj jakkoli vnímat, a to především policista, který se v té době měl věnovat plně řízení služebního vozidla při projíždění křižovatkou na světelný signál „Volno“. Řízení před správním orgánem I. stupně proto nebylo vedeno v souladu se základními zásadami správního řízení, nebyly provedeny jím navrhované důkazy, které by potvrdily skutečnosti jím uváděné, čímž byl zkrácen na svém právu na obhajobu. Byly provedeny jen důkazy v jeho neprospěch a provedení ostatních bylo vyhodnoceno jako nadbytečné s tím, že pokud by jako řidič motorového vozidla nedržel telefonní přístroj, nebyl by dán důvod k postupu hlídky Policie ČR. Dále namítl, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí pochybil ve formulaci „Ostatní části výroku rozhodnutí odvolatele zůstávají beze změny a potvrzují se.“, neboť nebyl správním orgánem. Žalovanému také vytkl, že se spokojil jen s důkazy provedenými v prvostupňovém řízení a pokud se žalovaný domnívá, že po zákonném poučení svědci nemohou nepravdivě či neúplně vypovídat, pak samotné poučení svědka o právních následcích uvedení nepravdivých skutečností nelze považovat za rozhodnou skutečnost, která by jej nutila vypovídat pravdivě. Nesprávný je závěr žalovaného o nadbytečnosti a účelovosti jím navržených důkazů, který vychází z toho, že na místě silniční kontroly před orgány Policie ČR při sepisu oznámení o přestupku ve svém vyjádření

neuvedl či neoznačil např. svědky a uvedl je až ve správním řízení. Policisty ani nebyl na místě dotazován na existenci, ale měl se pouze vyjádřit, zda s přestupkem souhlasí či nikoliv. V neposlední řadě se správní orgány nezabývaly dostatečně tím, zda v daný okamžik s ohledem na konkrétní dopravní situaci bylo možné, aby svědci-policisté děj viděli tak, jak jej popsali, o čemž vyslovil pochybnosti s ohledem na to, že tato skutečnost není přesně vnímatelná u protijedoucího a odbočujícího vozidla, a to navíc na místě, které je křižovatkou ve tvaru „T“ a vozidla jsou od sebe vzdálená.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že žalobní námitky jsou totožné s těmi, které žalobce uplatnil v odvolacím řízení a s nimiž se vypořádal již v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobce ve věci podal podnět k provedení přezkumného řízení, ale ani Ministerstvo dopravy neshledalo důvod k jeho zahájení a zcela se ztotožnilo s jeho závěry.

Podle Oznámení přestupku Policie ČR ze dne 1.9.2009 bylo policisty dne 1.9.2009 v 12:25 hod. v Přerově na ul. Bartošova spatřeno vozidlo Fiat Panda, jehož řidič, v němž byl následně ztotožněn žalobce, držel za jízdy hovorové zařízení. Žalobce k tomu na místě uvedl, že si není žádného přestupku vědom, žádné hovorové zařízení za jízdy nepoužil, uvedl, že „zásadně odmítá smyšlené závěry přítomných příslušníků“ a v „podstatě si není ani vědom žádného důkazu o smyšleném přestupku“. Správní orgán I. stupně vydal dne 23.10.2009 příkaz o uložení pokuty, proti němuž podal žalobce včasný odpor s odůvodněním, že se vytýkaného jednání nedopustil. U ústního jednání konaného dne 3.12.2009 žalobce uvedl, že se dne 1.9.2009 vracel ze zaměstnání, skutečně jel po ulici Komenského, bylo pěkné počasí a měl stažené okénko na straně řidiče. V okamžiku, kdy přijížděl ke křižovatce ulic Komenského a Palackého, viděl policejní vozidlo, které stálo „na semaforech“ v odbočovacím pruhu směrem doleva z Palackého ulice do ul. Komenského. On sám přijížděl ke křižovatce a chtěl odbočit doprava z Komenského do Palackého ulice. Upřesnil, že od počátku celé jízdy řídil tak, že měl loket opřen o levé přední dveře a podpíral si hlavu. V okamžiku, kdy přijížděl k semaforu, rozsvítilo se z červené zelené světlo, nemusel proto ani zastavit vozidlo a v tutéž chvíli policejní vozidlo zahájilo jízdu do křižovatky. Měl špatnou náladu a při pohledu na policejní vozidlo si sám pro sebe řekl „fízlové, zase hovno dělají“, čímž si ulevil „při pohledu na zcela ležérní způsob řízení a výkon služby policistů v daném voze“. Řidič policejního vozu měl otevřené okénko, vystrčený loket z okna a oba policisté se smáli. Potom při odbočování do ulice Palackého zahlédl na chodníku svého známého, kterého pozdravil pokynutím levé ruky s otevřenou dlaní. Dále pokračoval v jízdě, odbočil doleva na ul. Dr. Skáláka a dále doprava na ul. Bartošova. V ul. Bartošova si všiml, že se za něj připojil vůz SUV, pokračoval v jízdě touto ulicí směrem k budově školy na ul. Boženy Němcové, v těsné blízkosti za ním jel vůz SUV. Na konci ulice Bartošovy zahlédl dalšího známého, který jej pozdravil, což mu oplatil pokynutím levou rukou s otevřenou dlaní a mírně přibrzdil vozidlo, neboť známý na něj něco pokřikl. V tu chvíli na něj zatroubil vůz jedoucí za ním a on pokračoval v jízdě směrem k Bečvě a na úrovni školy Boženy Němcové zjistil, že v prvním bloku ulice Bartošovy za ním jede policejní vozidlo se zapnutým „majáčkem“. Protože si nebyl vědom žádného přestupku, nenapadlo jej, že by jeli za

ním, odbočil ke krajnici a vozidlo zastavil. Bylo pro něj překvapením, že policejní vůz zastavil za ním, z vozu vystoupili dva policisté, k jeho okénku přistoupil jen jeden a zahájil komunikaci otázkou „proč na ně huláká“, z čehož usuzuje, že celý incident vznikl pro jeho pokřik na křižovatce, který se policistů dotkl, proto jej začali pronásledovat. Jejich další otázku, proč telefonuje, odmítl jako křivé obvinění. Při provádění silniční kontroly připustil své arogantní jednání s tím, že tak reagoval na chování policistů. Namítl účelovost shodných výpovědí policistů, skutečnost, že policisté nemohli mobilní telefon vidět na zemi jeho vozu, policisté mu nesdělili, z jaké jsou organizace (mohl si myslet, že jde o hasiče či vojáky), namítl nedostatky v ústroji policistů, skutečnost, že oba policisté neprojednávali současně po celou dobu jeho údajný přestupek a při jízdě křižovatkou nemohli děj vidět tak, jak popsali. Žádal, aby bylo zahájeno vyšetřování světlomasého policisty, neboť je přesvědčen, že po něm chtěl úplatek. K prokázání svých tvrzení o způsobu jízdy navrhl provedení výslechu osob, které zdravil, a to T. B. a T. H., jejichž adresy uvedl včetně jejich pozice, kde se v době údajných pozdravů nacházeli. Svědek pprap. M. K. uvedl, že předmětný den stáli na ulici Palackého, byli v odbočovací pruhy doleva, na semaforu byla v tu dobu červená, čekali na zelený signál. Právě v tento okamžik kolem nich projelo vozidlo, jehož řidič držel v ruce telefonní přístroj, vozidlo neměla temná skla, bylo do něj vidět. Otočili se tedy, on byl spolujezdec, a žalobce zastavili na konci ulice Bartošovy, před tím za ním jeli po ulici Palackého, odbočili na ulici Dr. Skaláka a poté na ulici Bartošova a po jeho dojetí bylo stále vidět zadním sklem, že žalobce, který byl ve voze sám, drží v ruce telefonní přístroj, což bylo vidět po celou dobu, po kterou jeli za ním. Nebylo možné, že by si žalobce např. podpíral hlavu, protože po celou dobu jeli přímo za ním, nebylo mezi nimi jiné vozidlo, nemuseli žádné předjíždět a nemohlo dojít ani k záměně s jiným vozidlem. Po zastavení vozidla žalobce stále držel v ruce mobilní telefon, teprve až je spatřil, položil jej na podlahu. Oba dva vystoupili ze služebního vozidla, šli k žalobci, zjistili jeho totožnost a poté s ním projednali jeho přestupek. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, proto s ním bylo sepsáno oznámení přestupku, žalobce byl po dobu jednání velmi arogantní, byl si jistý tím, že si „vše vyřídí“. Oznámení se žalobcem sepsoval jeho kolega, on však byl po celou dobu přítomen jednání se žalobcem, z jejich strany byla dodržena ústrojová kázeň. Svědek nstržm. R. P. potvrdil výpověď svědka K., že dne 1.9.2009 v inkriminovanou dobu jeli se služebním vozidlem po ulici Palackého a přijeli k semaforu, kde stáli v odbočovací pruhy doleva na ulici Komenského, neboť v té době byla na semaforu červená. Po rozsvícení zelené se začali rozjíždět a v tento okamžik kolem nich projelo vozidlo Fiat Panda, které odbočovalo z ulice Komenského na ulici Palackého. Tohoto vozidla si všiml, neboť jeho řidič držel v levé ruce telefonní přístroj u levého ucha, což bylo vidět i proto, že žalobce měl otevřené okénko, jeho vůz neměl temná skla a on sám byl řidičem služebního vozu, byl tedy na straně žalobce držícího telefonní přístroj, a to ve vzdálenosti cca 3 – 5 metrů. Z tohoto důvodu zapnuli „maják“, se služebním vozem se otočili a vydali se za uvedeným vozem. Poté, co se za něj zařadili, „majáky“ vypnuli a jeli dále za vozem žalobce, při jízdě za ním odbočili na ulici Dr. Skaláka, poté na ulici Bartošovu, jeli cca 50 metrů za ním a dojeli jej na křižovatce ulic Bartošova a Boženy Němcové, přičemž po celou dobu žalobce držel u levého

ucha telefonní přístroj, po dobu jízdy mezi nimi a vozem žalobce nebyl jiný vůz, viditelnost byla dobrá. Po dojetí žalobce zapnuli znamení „STOP“ a žalobce, když zjistil, že ho zastavují, odložil hovorové zařízení někam dolů a zastavil u levého okraje vozovky. Poté s K. vystoupili ze služebního vozu a šli ke dveřím vozu žalobce, když k nim došli, žalobce otevřel dveře a hovorové zařízení bylo vidět na podlaze vozu (u pedálů). Při kontrole žalobci sdělili, jakého přestupku se dopustil a z jakého důvodu byl zastaven, na což reagoval žalobce sdělením, že netelefonoval, byl arogantní s tím, že „nemají žádné důkazy, že jestli to má cenu vůbec vypisovat, že si to pokaždé vyřídí přes právníka, že jsou jen pohůnci zákona s maturitou, tudíž mu nebudou tvrdit něco, co neudělal.“ Svědek dále uvedl, že po celou dobu od zjištění přestupku až po jeho vyřešení nemohlo dojít k záměně vozidla, přestupek byl spolehlivě zjištěn, bylo zřetelně vidět, že žalobce drží hovorové zařízení během jízdy v ruce. Fotodokumentace či videozáznam pořízen nebyl. Svědek dále k dotazům správního orgánu I. stupně uvedl, že mu není známo, zda žalobce během jízdy na někoho mával rukou, kterou držel volant, ale vyloučil, že by žalobce mával rukou, v níž držel hovorové zařízení. Neslyšel, že by žalobce během jízdy na někoho křičel, projednání přestupku žalobce byl přítomen po celou dobu nejen on, ale rovněž pprap. Krátký, z jejich strany byla dodržena ústrojová kázeň. Po seznámení se s obsahem spisu se žalobce dne 15.12.2009 k věci vyjádřil tak, že trvá na provedení a zjištění dalších důkazů, zejména jím navržených svědků, neboť svědecké výpovědi policistů jsou v rozhodných částech nepravdivé a účelové. Žádal, aby byl prověřen kompletní záznam komunikace na operačním středisku Policie ČR Přerov za účelem zjištění časového sledu komunikace hlídky s operátorem. Navrhl také provedení znaleckého posudku z oboru silniční doprava za účelem zjištění, zda vůbec a kde v daném okamžiku došlo k míjení vozidel, z čehož by se dal rovněž odvodit rozsah vzájemného možného vnímání zúčastněných osob. Trval na tom, aby správní orgán zjistil, zda je vůbec běžné, aby policisté tímto způsobem prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a v kolika případech takovýto přestupek řešili prostřednictvím otáčení se v křižovatce se světelnou signalizací v jejím plném provozu, resp. v její těsné blízkosti a trval na tom, aby správní orgán I. stupně zjistil, kde a jakým způsobem policisté otočili vozidlo, aby jej mohli pronásledovat. Žádal rovněž, aby ke spisovému materiálu byl doložen interní akt řízení, kterým je stanovena metodika provádění služebního zákroku a projednání přestupku daného charakteru, neboť tím je přesně stanovena a určena pozice policistů v závislosti na složení hlídky a dle této normy není možné, aby policisté při provádění služebního zákroku či projednání přestupku stáli vedle sebe na jednom místě a pokud tvrdí, že takto stáli, jednali v rozporu s tímto aktem. Dále žádal, aby policisté popsali hovorové zařízení, které měli vidět nejprve v jeho ruce a následně na podlaze vozu, jeho barvu, tvar velikost, popř. značku. V neposlední řadě žalobce žádal o výpis z osobního svazku obou policistů, zejména s ohledem na relevantnost jejich výpovědi, zda např. dříve nebyli již kázeňsky projednávání, trval na doložení plánu a dokladu o výkonu služby zasahujících policistů, který byl podepsán vedoucím pracovníkem, tj. co v daném místě dělali a co skutečně měli dělat a upřesnil adresu svědka B. s tím, že dosud provedené důkazy jsou nekompletní a jsou jednostranně zaujaté proti němu. Nato správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 6.1.2009, které odůvodnil tím, že obhajoba žalobce, že se vytýkaného jednání nedopustil, byla

vyvrácena shodnými svědeckými výpověďmi policistů a zdůraznil, že ze svých pozic oba dva policisté mohli v danou dobu vidět a viděli, že žalobce měl v ruce telefonní přístroj, který držel v levé ruce, vzdálenost obou vozidel to bezpečně dovolovala, přičemž sám žalobce uvedl, že „řidič policejního vozidla měl otevřené okýnko, vystrčený loket z okna a zřejmě v automobilu panovala dobrá nálada, neboť oba policisté se smáli“, což znamená, že pokud tyto skutečnosti byl schopen žalobce vidět, měli i na něj policisté výhled a mohli rozeznat, že drží v ruce telefonní přístroj a nepodepírá si hlavu. Dále uvedl, že pokud by obviněný jako řidič motorového vozidla při řízení vozidla nedržel telefonní přístroj v ruce, nebyl by dán důvod k popsanému postupu hlídky Policie ČR, tuto skutečnost lze zjistit vizuálně bez použití jakýchkoliv zvláštních pomůcek, nevyžaduje speciálních schopností a policisté neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, neboť své zjištění učinili při výkonu svého povolání v souladu se svými zákonnými povinnostmi. Další důkazy v řízení neprováděl, neboť byl bezpečně zjištěn daný skutek, oba policisté potvrdili, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj, což postačuje a není důležité, aby také vypověděli, jaké byl barvy, značky apod., jejich výpovědi jsou shodné s jejich úředními záznamy a není důvod o jejich věrohodnosti pochybovat. Nadbytečné bylo rovněž provedení žalobcem navrženého znaleckého posudku a výpovědí jím navržených svědků, což platí i o provedení kompletního záznamu komunikace na operačním středisku Policie ČR Přerov, neboť posledně uvedený důkaz nemá přímou souvislost s projednávanou věcí. K námitkám žalobce na chování policistů, způsob provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, v kolika případech totožný přestupek řešili stejným způsobem včetně otáčení se v křižovatce, na ústrojovou kázeň policistů, k žádosti žalobce o vyšetřování „světlovlasého policisty“ pro podezření, že po něm chtěl úplatek, k doložení interních předpisů policistů odkázal správní orgán I. stupně žalobce na kompetentní orgány, zejména Policie ČR s tím, že tyto důkazy jsou pro rozhodnutí věci bezpředmětné, nemohou mít vliv na zákonnost postupu Policie ČR z hlediska projednávaného přestupku a zjištění skutkového stavu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž zejména namítl, že nebyly provedeny jím navržené důkazy, čímž byl zkrácen na svém právu na obhajobu, což rozvedl. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně s tím, že o tom, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj zejména při odbočování z ulice Komenského na ulici Palackého, jak uvedeno ve skutkové větě výroku, není pochyb, neboť tato skutečnost byla prokázána výpověďmi svědků – policistů, kteří protiprávní jednání žalobce zjistili a držení telefonního přístroje jimi bylo zjištěno až do doby zastavování vozidla žalobce, přičemž nic nesevďčí o účelovosti či nevěrohodnosti jejich výpovědí, které podporují také listiny zpracované Policií ČR a předložené správnímu orgánu. Oznámení o přestupku je tedy podpořeno těmito svědeckými výpověďmi a držení telefonního přístroje je skutečností objektivně vnímatelnou lidským zrakem. K námitce, že nebyly provedeny výslechy žalobcem navržených svědků žalovaný s poukazem na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odkázal na prvostupňové rozhodnutí a dodal, že na místě silniční kontroly žalobce v oznámení přestupku žádné svědky neoznačil. Provedení těchto výslechů je tedy nadbytečné, protože tito nebyli označeni již před orgány Policie ČR, jde o návrh

zjevně účelový a žalobce tedy nebyl na svých právech zkrácen. Žalobce podal rovněž podnět k přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, který Ministerstvo dopravy sdělením ze dne 24.11.2011 neshledalo důvodný a ztotožnilo se názorem žalovaného.

Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že ve výroku napadeného rozhodnutí došlo k pochybení, když ve výroku bylo uvedeno, že „Ostatní části výroku rozhodnutí odvolatele zůstávají beze změny a potvrzují se.“, jde však zřejmou nesprávnost, zjevnou ze srovnání tohoto výroku s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, která je snadno odstranitelná postupem dle § 70 správního řádu a nemá za následek ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Krajský soud dále napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. pouze v mezích žalobcem konkrétně uvedených žalobních bodů a nepřihlížel k námitkám a důkazním návrhům žalobce, které uplatnil jen v řízení před správními orgány, zejména pokud jde o nedodržení ústrojové kázně zasahujícími policisty, jejich osobní záznamy včetně případného kázeňského projednávání, metodiku provádění služebního zákroku, způsob jejich otáčení se v křižovatce či její těsné blízkosti, kolikrát takto postupovali při projednávání totožného přestupku, otázku, zda dle „metodiky“ při projednávání přestupku policisté mohli spolu stát na jednom místě či nikoli atd. V žalobě konkrétně žalobce vytýká především neprovedení jím navržených svědeckých výpovědí a neprovedení v předcházející větě uvedených důkazů konkrétně nezpochybňuje, přičemž soud je vázán jen námitkami konkrétně a určitě uvedenými v žalobě a nad jejich rámec napadené rozhodnutí nepřezkoumává.

Krajský soud dospěl k závěru, že neprovedení výpovědí v řízení před správními orgány jím navržených svědků žalobce namítá důvodně.

Je totiž třeba uvést, že žalobce od počátku namítal, že telefonní přístroj při řízení nadržel, přičemž tato skutečnost je zatím prokazována jen svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, jejichž věrohodnost žalobce zpochybňuje a k tomu také navrhl zcela konkrétní důkazy – svědecké výpovědi T. B. a T. P., přičemž predestiruje i jinou skutkovou verzi, než která plyne z výpovědí zasahujících policistů, podle nichž telefonní přístroj žalobce držel po celou dobu jízdy od křižovatky až po zastavení jeho vozu, zatímco žalobce tvrdí, že telefonní přístroj vůbec nadržel. Nelze přisvědčit ani argumentům žalovaného, že v oznámení o přestupku žalobce provedení těchto svědeckých výpovědí nenavrhl, neboť žalobce tak zcela nepochybně mohl učinit až v řízení o přestupku, neobstojí ani poukaz správního orgánu I. stupně na to, že výpovědi policistů jsou v souladu s jejich úředními záznamy, neboť úřední záznam jako důkaz použít nelze (k oběmu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, sp. zn. 1 As 96/2008-115). Svědek na úřední záznam ve své výpovědi sice může odkázat, ale pak je

součástí jeho výpovědi a nikoliv důkazem samostatným, který by potvrzoval jeho svědeckou výpověď.

Žalovaný sice správně v napadeném rozhodnutí dovozuje, že žalobcem navrhované výpovědi svědků se týkají pouze části jeho jízdy, neboť jej nemohli vidět zejména na křižovatce a při zastavení vozu hlídkou policie, avšak pomíjí, že žalobcem navržené výpovědi svědků směřují ke zpochybnění celé skutkové verze policistů, kteří tvrdí, že žalobce viděli *po celou dobu jízdy* od křižovatky až do zastavení jeho vozu (tj. včetně úseků, kdy jej údajně mohli vidět žalobcem navržení svědci) držet v ruce telefonní přístroj. Za této situace však nelze bez dalšího vyloučit s ohledem na výsledek provedení výslechů žalobcem navržených svědků zpochybnění této skutkové verze policistů, resp. věrohodnosti jejich výpovědí, se všemi důsledky z toho plynoucími, včetně uplatnění zásady *in dubio pro reo*, neboť pokud by bylo těmito důkazy vyvráceno, že i při jízdě v těchto dalších úsecích žalobce telefonní přístroj držel, jak uvádí policisté, mohly by tím být výpovědi policistů, jejich věrohodnost, zpochybněna jako celek (jejich výpovědi jsou buď věrohodné nebo nikoliv), a to včetně držení telefonního přístroje žalobcem při průjezdu křižovatkou, jak uvedeno ve skutkové větě rozhodnutí správních orgánů.

Nelze opomenout ani to, že žalobcem navržené svědecké výpovědi jsou v posuzované věci také důkazy, které mají svědčit v jeho prospěch a vyvrátit či zpochybnit svědecké výpovědi zasahujících policistů. Přitom právě tyto svědky měl v průběhu jízdy, sledován hlídkou policie, potkat, pozdravit je, mávat na ně, proto se nepochybně mohou k danému případu a jeho skutkovým okolnostem vyjádřit.

Dle § 52 správního řádu není povinností správních orgánů provádět veškeré účastníky navržené důkazy a v této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13.2.2006 č.j. 57 Ca 50/2004-32, podle kterého je provádění důkazů v přestupkovém řízení věcí správních orgánů a správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení a stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Dle citovaného rozsudku pak v případech, kdy správní orgán hodnotí mezi výpověďmi policistů, kteří v základních rysech zcela shodně popsali přestupkové jednání a jestliže tyto svědecké výpovědi společně s dalšími písemnými materiály tvoří ucelený důkazní řetězec, lze spolehlivě dovodit odpovědnost obviněného za přestupkové jednání. O takový případ však v dané věci nejde, protože správní orgány své rozhodnutí opírají jen o svědecké výpovědi zasahujících policistů, které žalobce nejen zpochybňuje, ale přednáší rovněž svou skutkovou verzi, k jejímuž prokázání navrhuje provedení konkrétních důkazů. Za tohoto stavu věci tedy dosud nelze hovořit o tom, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a není třeba provádět další dokazování.

K hodnocení výpovědí policistů je vhodné s ohledem na konkrétní přestupek, který je žalobci vytýkán, z hlediska zjišťování skutkového stavu a jeho rozsahu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011, sp. zn. 7As

102/2010, podle něhož „Stěžovatel a policisté se dále neshodli v tom, zda a z jakého místa jej policisté viděli při tom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej. Jedná se přitom o klíčovou část skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Přitom při sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno například fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědi policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného.“

S ohledem na vše uvedené nelze bez dalšího vycházet ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007 č.j. 4 As 19/2007-114, podle kterého nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svou služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. V této věci, o níž rozhodoval Nejvyšší správní soud, totiž stěžovatel (na rozdíl od žalobce v nyní projednávané věci) žádné důkazy k prokázání svých tvrzení nenavrl a dané hodnocení výpovědi svědka – policisty má sice zásadní význam z hlediska hodnocení jeho věrohodnosti (zejména ve vztahu k dalším svědeckým výpovědím a důkazům), neznamená to však, že by tato výpověď nemohla být jinými provedenými důkazy vyvrácena či zpochybněna.

Pro úplnost je také vhodné dodat, že pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích již na základě prostého kontrolního zjištění jako např. právě držení telefonního přístroje řidičem během řízení motorového vozidla, kdy v těchto případech přestupek obvykle nelze prokázat jinak, svědecké výpovědi policistů skutečně zpravidla postačí k prokázání tohoto přestupku. To však neplatí v případě, který se týká nyní projednávané věci, kdy v průběhu řízení předestře osoba podezřelá ze spáchání přestupku jinou skutkovou verzi a k té označí zcela konkrétní důkazy, jimiž může být

zpochybněna věrohodnost výpovědí policistů. Je tedy na místě v zájmu objektivizace skutkového stavu dát prostor také důkazům žalobce, které mají svědčit v jeho prospěch, tj. výsledky jím navržených svědků, a teprve po jejich vyhodnocení dospět k závěru o skutkovém stavu věci s přihlédnutím k věrohodnosti všech provedených důkazů (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011-70).

Krajský soud proto na základě výše uvedeného uzavírá, že za situace, kdy správní orgány vycházely při svém rozhodování z listin, které jako důkazy použít nelze (úřední záznamy zasahujících policistů) a dále jen z důkazů, které jsou pouze v neprospěch žalobce (svědecké výpovědi zasahujících policistů), aniž by provedly důkazy výpověďmi svědků navržených žalobcem jako obviněným z přestupku k prokázání jeho skutkové verze, které měly ve svém důsledku vyvrátit svědecké výpovědi zasahujících policistů, porušily tím ústavně zaručenou zásadu „rovnosti zbraní“. Porušily tím také ust. § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle kterého v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, přičemž této povinnosti správní orgány nezbavuje ani ust. § 52 správního řádu a v tomto směru jejich správní uvážení o neprovedení žalobcem navržených svědeckých výpovědí vybočilo z mezí zákonem vymezených (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.1.2011, č.j. 5 As 82/2009 – 75, dle něhož *„Obdobné stanovisko k dané otázce zaujal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. K výkladu § 32 odst. 2 věty druhé zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), účinného do 31. 12. 2005, jenž stanovil, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán, se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publikovaném pod č. 847/2006 Sb. NSS: „Není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 32 odst. 2 s. ř.). Toto jeho oprávnění vychází kromě jeho vrchnostenského postavení spojeného s pravomocí vůči subjektům podřízeným jeho autoritě, svěřenou mu zákonem, a inkvizičního (vyšetřovacího) principu, na němž je přestupkové řízení založeno, také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie (hospodárnosti řízení, § 3 odst. 3 s. ř.) a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rozhodně však nelze toto právo chápat jako absolutní. Jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. Soubor těchto záruk lze souhrnně nazvat právem na spravedlivý proces. [...] Tvrdí-li osoba, proti níž se řízení vede, že se skutek, jehož se měla dopustit, odehrál jinak, než je jí kladeno za vinu, a přitom zde nejsou objektivně ověřitelné okolnosti, které by takovou verzi s jistotou vylučovaly (např. nemožnost překonat vzdálenost od čerpací stanice k místu kontroly v uvedeném časovém rámci pěšky apod.), je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. Zde v důsledku toho, že stěžovatel v postavení obviněného z přestupku využil svého práva v § 73*

odst. 2 přestupkového zákona navrhopat důkazy na svou obhajobu (a nic nenasvědčuje tomu, že by důkazní prostředky nebyly snadno bez zvýšených nákladů dostupné), byl na dosah způsob, jak provedením těchto důkazů a jejich následným zhodnocením ověřit či vyvrátit vzájemně korespondující výpovědi obou policistů.“ Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném rozsudku k závěru, že v tehdy posuzovaném případě správní orgány svým postupem v řízení o přestupku porušily zásadu rovnosti zbraní, když zcela vyloučily prezentaci důkazů svědčících ve prospěch žalobce a závěr o skutkovém stavu věci učinily toliko na základě jednostranných důkazů. Zároveň Nejvyšší správní soud zdůraznil, že povinnosti vyslechnout žalobcem označené svědky se správní orgány nemohly zprostit poukazem na skutečnost, že jejich případné výpovědi by byly ryze účelové, neboť tyto osoby jsou s obviněným (žalobcem) v přátelském vztahu. Uvedené závěry lze plně vztáhnout i na řízení o přestupku vedená již za účinnosti nového správního řádu. O tom svědčí i to, že Nejvyšší správní soud na uvedené závěry navázal ve své pozdější judikatuře, mimo jiné i v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115.“).

Na základě všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s. bez nařízení jednání zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. mu věc vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nemohl zabývat, s ohledem na dosud nedostatečně zjištěný skutkový stav by to bylo přinejmenším předčasné.

V dalším řízení bude tedy na místě zejména provést svědecké výslechy B. a P., popř. další důkazy, pokud potřeba jejich provedení v řízení vyjde najevo, které budou následně vyhodnoceny i s přihlédnutím k jejich věrohodnosti a věrohodnosti výpovědí zasahujících policistů a případně dalších důkazů.

Krajský soud nepřistoupil také ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s.ř.s., protože doplnění dokazování může provést i žalovaný jako odvolací správní orgán.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu důvodně v řízení vynaložených nákladů. Tyto náklady žalobce představuje jen zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě 30.8.2012

Mgr. Ondřej Mrákota
samosoudce